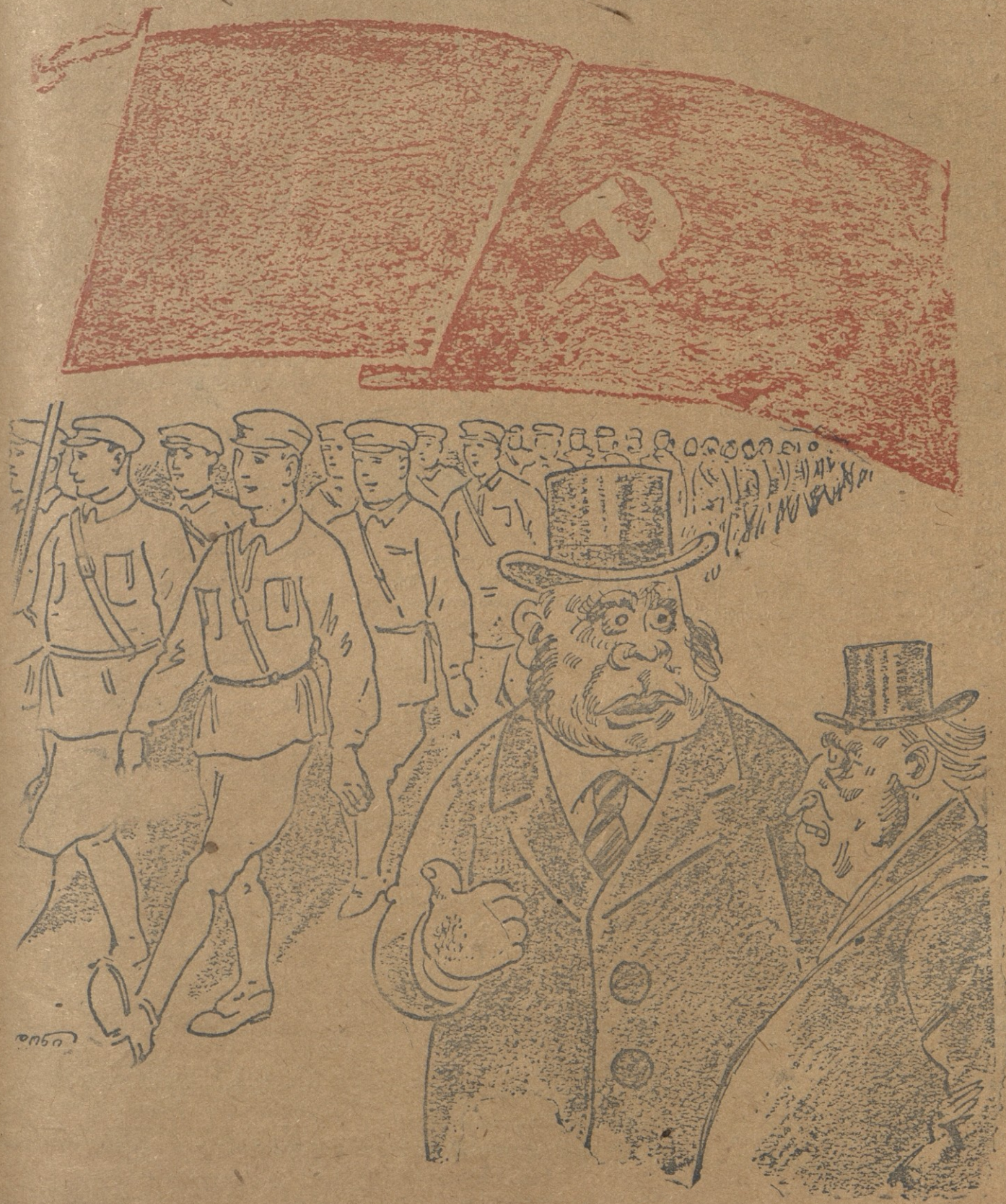

ნეანობი

ახალგაზრდთა საერთაშორისო ღღუს

წიგნად გრძნობა

მცხოვრი კაპიტალიზმი: — ახა ლაზარდობა გვისწორდება, ავჩქარ დეთ ან წავიღეთ სხვა ჭეჩისავეს
— სულ ერთია: სადაც არ უნდა წავიღეთ, მანცე გაგვისწორდება!..

მეფე პუ-ის, იმ პირდაღლსა,
ცხვირით რომ აქვს ერთი ადლი
ოხრათ სწყალობს ჩინეთის და
იაპონურ ღმერთის მაღლი.
ცუგასავით თუ უბრძანეს
გადავიდეს უნდა მალაყს
თუ ისურვეს, მოვალეა,
რომ უფხანდეს იქეთ ალაგს.
სადაც... ვთქვათ რომ პატრონების
ხოში არი და გუნება --
აბა რა ქნას ხაზეინის
მასრულოს უნდა ნება.
ტყუილად ხომ არ გაწმინდეს
ნაგვის ყუთით ამომძვრალი.

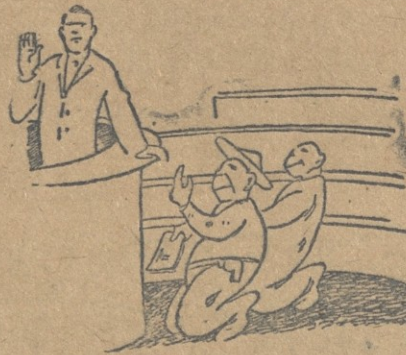
პალი-პალად ხომ არ მისცეს,
შას, როგორც ხბოს „სამოვარი“.
ესე იგი, დიდი პუ-ი
მიფეა და მიფობს კიდევ
ესე იგი, ზიდავს იმ ნებსეს,
რაც კატრებით ზურგს აპკიდეს:
ში ეხლაც, ბატონებმა
„მეფე“ ხლაფორთს გადაჰკიდეს:
იაპონელ გენერლობას
პუ-ი სწორედ მისთვის უნდა
რომ როდესაც დასჭირდება
გაათრიოს როგორც გულა:
მათ დასჭირდათ მაგალითად,
საბჭოეთის დიდი ლუკმა,
ესე იგი „კა-გი-ჟე-დე“
რომ ჩაეგდოთ ხელში უქმად
უთბრეს: — პუ-ი, ჩვენო „მეფე“,
გებრძანებთ და დაიხსომე,

— გებრძანებ და დაიხსომე...
საბჭოებთან შენც ხომ იცი,
არ გაგვივა ძალი, კონი.
აქ სრიკი და ცბიერება
უნდა ვკადოთ ჩვენებური:
მაც ვაჭრობა გაუმართოთ
გულა... დი, ვითომ ძმური,
შეგაძლიოთ მცირე ფასი
პრეტყა ტკბილად მოვიშველოთ
და ვიომდა ყიდვა გიინდა
თავი ისე მოვაჩვენოთ,

შენ დანიშნე დეპანები,
ჩვენ კი შეგკრებთ ავაზაკებს,
და ვაჭრობას ჩვენებურად
გაუმართავთ ერთობ საქებს.
ჩვენს ფასს ალბად არ მიიღებს
საბჭოეთი უეჭველად,
მაშინ ჩვენ გზას შევესევით
დასანგრევად, დასაშლელად,
ეგებ ამით გავაშინოთ,
მუქთად ვიგდოთ ეს გზა ხელად.

მეფე პუ-ი აქა პუ-ობს
მაგრამ ბედავს მოახსენოს,
რომ ამგვარი კომედიით

ვერ გაიტანს ვერვინ ლელოს,
— აღარ გახსოვთ მაგავ გზაზე,
იმავე საბჭოთ ქვეყნის მუშტი-
მისი შიშით ლამის გავსკდე,
ისე, როგორც საპნის ბუშტი.
— შენ მაგისი თიქრი-ნუ გაქვს
ან ვინ გკითხავს მეფე-ტიკინს
რომ მოდიხარ ია გვიბედავ
შენს აზრებზე ლაქლაქ-ტიტინს.
რაც გებრძანეთ, ისა ქენი
ნუ აიტებ ტვინის ლიტინს..

ერთის სიტყვით, თქვენ კი ხედავთ.
თუ რა ზრახვა ამოდრავებს.
იაპონელ გენერლებსა,
ანუ პუ-ის გულჩვილ კრავებს.
და როდესაც ტოკიოში
გავაგზავნეთ ხალხი ჩიენა,
ჩვენ გულწრფელად შეივცადეთ
მოგვენახა ერთი ენა
და დათმობაც არ დავზოვეთ
რომ მშვიდობა მოგვეპოვა,
მაგრამ ჩარჩებს ავაზაკურ
არ ასვენებს ამითა გროვა.
მეწვირილმანე ჭონტოლივით
იწყეს ხეგონა დაკლებზე
მიგვიკიბება, მოგვიკიბებს,
ხან ამაზე, ხან იმაზე.

— შაურს მოგცემს, შა, ირ შაურს... შა...
უმატებ კიდევ შაურს.
და ამავე დროს რაინის რაზე
ამზადებდნენ აურ-ზაურს:
ნაქირავებ ბანდიტებით
ანგრევდნენ და ჯიბგრობობინ
ამით ხომ მთლად შევაშინებთ
საბჭოეთსო, — თან ფიქრობდნენ,
შეშინდება მუქთად მოგვკავებს
რალათ გვინდა ვაჭრობათ,
სწორედ კარგი მოვიგონეთ
ოინი-და კვაჭობათ.

მაგრამ როცა ამ ოინით
მათ ვერავინ შეაშინეს,
რეა, და თქვენც იცით
მას შემდეგ რაც ჩაიდიხა:
ყაილოთაა ძიყვეს ხელი,
მთლად ნილაბი აინადეს,
შეეხიფნ მთავ გზას და
სათაოემოდ გაიხადეს...

ცუტკავს პუ-ი სინარულით
ხითხითებებს ყაილდები,
და ცდილობენ ხელის თობობას
ომია ცეცხლის გახადებით.

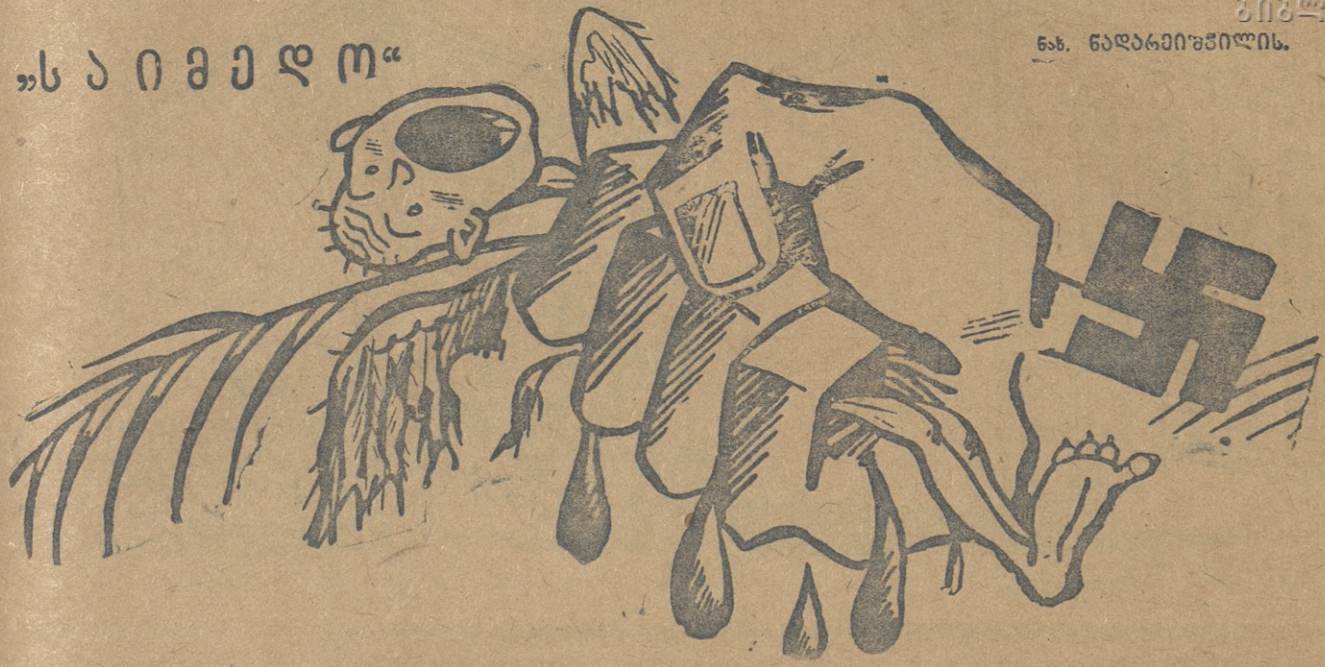
მაგრამ ერთი ავიწყდებათ
და ეს არის უმთავოეისი:
რომ ზუმრობა ჩვეიც კი გვემის
ჩვენც კი ვიცით. მისი წესი,
მაგრამ ყველას თვისი დრო და
სახლვარი აქვს გასაჩიფი, —
რომლის იქით ძოლია ხოლმე
საქმიანი განაჩენი.

... მაშინ ნახონ...
და თუ სამგლე გოჭებივით
თაგ-აწყვეტილ ყველა-პუებს
ყაილოური-თამაშობა
საზღვარს იქით გაიტყუებს, —
მაშინ ნახონ მსუბუქ კეფას
მუშტი როგორ გაუბრობებს.

ფარსადან

„ს ა ი მ ე ლ ო“

— რაკი მშვიდობიანობა ჩვენს საიმედო ხელშია, საქმე კარგად წავა!

კ უ რ ო რ ვ ე ბ ე ე

წყალტუბო.

„წყობი და ვიკაზმები,
კურორტების ვხდები თვალი,
უსავსუროთ ვინც მეწვევა,—
ვაი მისი ჯიბის ბრალი.“

წალკაში

სიმფონია უკეთესი
ვერ იხილოთ, ა რა:
დღე და ღამე ყურში გესმის
„ჩიმ-ჩაირა ჩაირა!“..

აბასთუმანი.

წავიდი, მოვიანებულე
კურორტი აბასთუმანი,
ორას გრამ პურის ნაჭირში
დამაწყობინეს თუმანი.

ბორჯომი.

ერთი რამ უცბო შიგნიშნე,
უცბო და გასაკვირია,
ბორჯომში — წყალი ბორჯომის
ღვინოზე უფრო ძვირი!

სურამი.

ვაი თვალეზო, თვალეზო,
გამიხდით მტვერის ზეარაკი
უდაბნოს სამუშს აჭარბებს
ქუჩები ამ აგარაის
გაბრა.

რომ მივედი
შვების ნაცვლად
გოლმა სევლით
დაივინა,
რადგან ღამის
გასათევად
ვერ ვიშოვე
ვერსად ბინა.

საატუმრონი
დაუხურავთ
(ესეც საქმე
არის „რალა“)
„ოპტეს“ ბაზის
გამგე ქალი
ივინება
როგორც ალა!

ბახმარო.

ერთი რაა,—
მისკენ ათი გზა მიდის,
მაგრამ ვზის კი
არც ერთს არა აქვს „ვილი“

კოჯორი

„საქვანტრანის“ მუშაობას
ვენაკვალე, ჭირიმე! —
სალაროსთან რიგში ვდგავართ
მთელ თვეს მე და ირინე-
ბილეოები
ვერ ვიშოვეთ
მუქრით,
ვერც მოფერებით,
და სუყველა
„წეა“ ვხდებით
მოხალტურე შოფერების.

მ-ზა

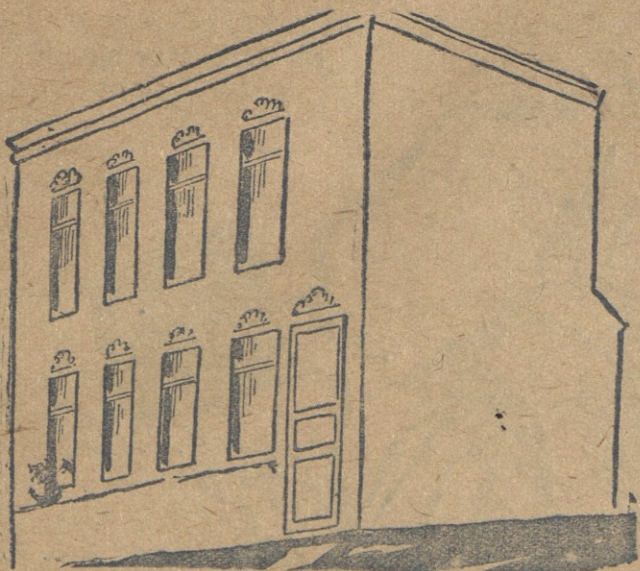
პითხვა-პასუხი

— პურის გამყიდველმა მომხმარებელს
ერთი კილოგრამი პურის ნაცვლად 050
გრამი აუწონა. რამდენი უნდა მიიღოს?
— ათი წელიწადი.

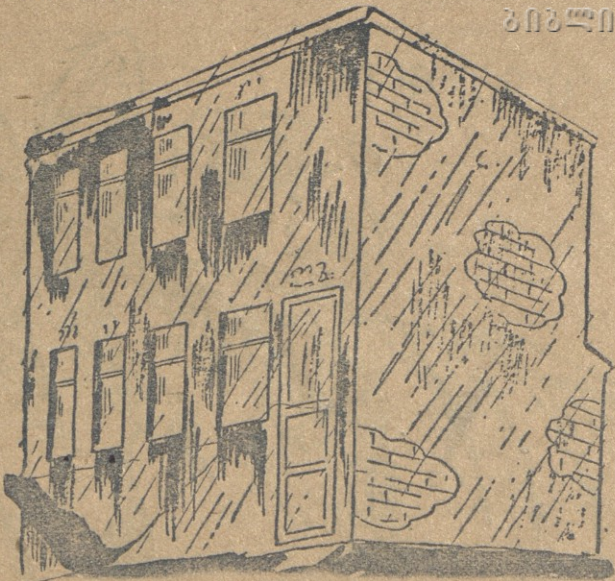
ი ც ნ ო გ ღ ე თ!

დააწინაურეს და საქართველოს
შემნახველ სალაროების სამმართვე-
ლოში გადაიყვანეს თიანეთის რაი-
შემნახველ სალაროს ყოფ. ბუჰხალ-
ტერი კოტე დავითაია.

იქნება არ იცნობათ, მკითხველო,
თქვენ ამ კითხვო-კოტხაა,
ეს ის კოტხაა, რომელმაც
ფულაში მითხს-მოთხსა.

შეკეთების პირველ დღეს

წიგნის შემდეგ

ჭ უ კ ა რ ე მ ა მ ა ლ მ რ ა რ ი ნ ა

პოეტ— კრიტიკოსს კუჟაძესთან მეზობელი შევიდა გაზეთით, სახლში.

- წაიკითხე? — შეეკითხა ის.
- რა?
- ალუდგენიათ!
- ვინ ალუდგენიათ?
- კლასიკოსები, ალუდგენიათ!
- ჰა, როგორ თუ ალუდგენიათ?
- ზოგიერთი ურა კრიტიკოსები რომ მარხავდენ, ალუდგენიათ. და კუჟაძე ფეთიანივით წამოვრდა.
- რას ქვია ალუდგენიათ, რას ხუმრობ?
- შე კაცო სასიამოვნო გითხარი, მაგრამ, შენ კი...

მაგრამ კრიტიკოსმა აღარც კი დააცალა, ხელიდან წაგლიჯა გაზეთი გადაშალა და... თვალში ეცა მსხვილი შრიფტით აწყობილი სათაური.

— „ალუდგენით კლასიკოსების შეუფასებლობა“.

ხარბად ჩაიკითხა კუჟაძემ გაზეთის მოწინავე, რომელიც ეხებოდა საქ. კ. პ. (ბ) კუჟაძის აწ 20 აგვისტოს დადგენილებას შოთა

რუსთაველის დაბადებიდან 750 წლის შერყოლებიდან გამომდინარე საყოველთაო სახალხო ზეიმის მოწყობის შესახებ. წერილი აღნიშნავდა ამ ზეიმის უდიდეს მნიშვნელობას და აგრეთვე ეხებოდა ჩვენი კლასიკური ლიტერატურული მემკვიდრეობის ზოგიერთ ურა „მემარცხენე“ კრიტიკოსების მიერ, რაც შეფასებული იყო, როგორც პარტიის ხაზს გაზრდებდა კულტურულ მშენებლობის ფრონტზე.

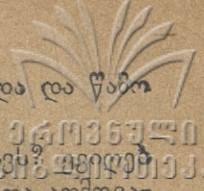
უნდა აღიკვეთოს ასეთი უფიცი მიდგომა კლასიკოსებისადმი, ნათქვამი იყო წერილში, — ასეთ „კრიტიკოსებს“ უნდა მიეთითოს რომ ისინი თავის უილაჯო ლაშქრობით იბრძვიან ჩვენი კულტურული მემკვიდრეობის წინ ის უდიდესი განძი, ურომლისოდაც ახალი კულტურის შენება შეუძლებელია.

კუჟაძე უოთხოდ მიესალმა სანდოზე, სახე დაეგრიხა, თვლები გაუგანვირდა. აირია. ბ... ხელი იტაცა და უილაჯოდ წამოიძახა:

- რა ვქნა ახლა?
- რა უნდა ქნა სერაფიონ, რა გემართება?
- რა ვქნა — მეთქი, რა ვქნა ახლა?
- არაფერი არ მესმის სერაფიონ ჩემო, — დ მეზობელმა უნებურედ გად იხარხარა.
- კუჟაძე წამოიფარა და სახს წამოიფარა ხელი.
- გაეთრიე, დამცინი განა! ვაგათავებ აქვე!

მეზობელი კიდევ რაღაცას თქმა აპირებდა, მაგრამ მოქნულმა სკამმა აიფულა გავალი კუჟაძის ოთახიდან. გადაავლო, მაგიდას კვლავ მიესვენა და უილაჯოთ „ლაღადყო“:

— არ მქონია ყისმათი, არ მქონია, ახლა ვაპირებდი პოეზიისა და კრიტიკის მწვერვალების დაპყრობას, გენიალური ნაშრომი დავწერე, სადაც ბლოიის ვადენდი კლასიკოსებს, ვაგინებდი, მოსპობას უპირებდი, იმ კონტრ—რევოლუციონერებს — რეაქციონერებს

ლოს სახე გაუბრწყინდა და წამოიძახა:

საქრებულო

— რაზე ვიკლავ თავს? შენ ხარ ჩემი ბატონი და აღმოვაჩინე ამ ჩვენი კლასიკოსებს, როგორც გენიოსებს, კაი აზრი არ მომივიდა ამ თავში? ვცადო აბა.

ჭუჭუკაძემ ამილო უჯრიდნ თავის „გენიალური“ ნაშრომი, რომლის სათაურიც გენიალურად მეტყველებდა:

„განვდევნოთ კლასიკოსები როგორც კონტრიკოლუციონური... ახლა იტყვათ ასე რომ უჩნა...“

მელანში ამოავლო კალამი და სქელი ხაზით წაშალა პირველი სიტყვა, შემდეგ წაშალა მეოთხე სიტყვა, ამის შემდეგ სიტყვა „რევოლიუციონური“-ც წაშალა და შემოდ გადაწერა „მაღალი“

— ვნახოთ ახლა, — წამოიძახა გამხიარულებულმა ჭუჭუკაძემ.

„კლასიკოსები, როგორც მაღალი კულტურის იდეოლოგები“.

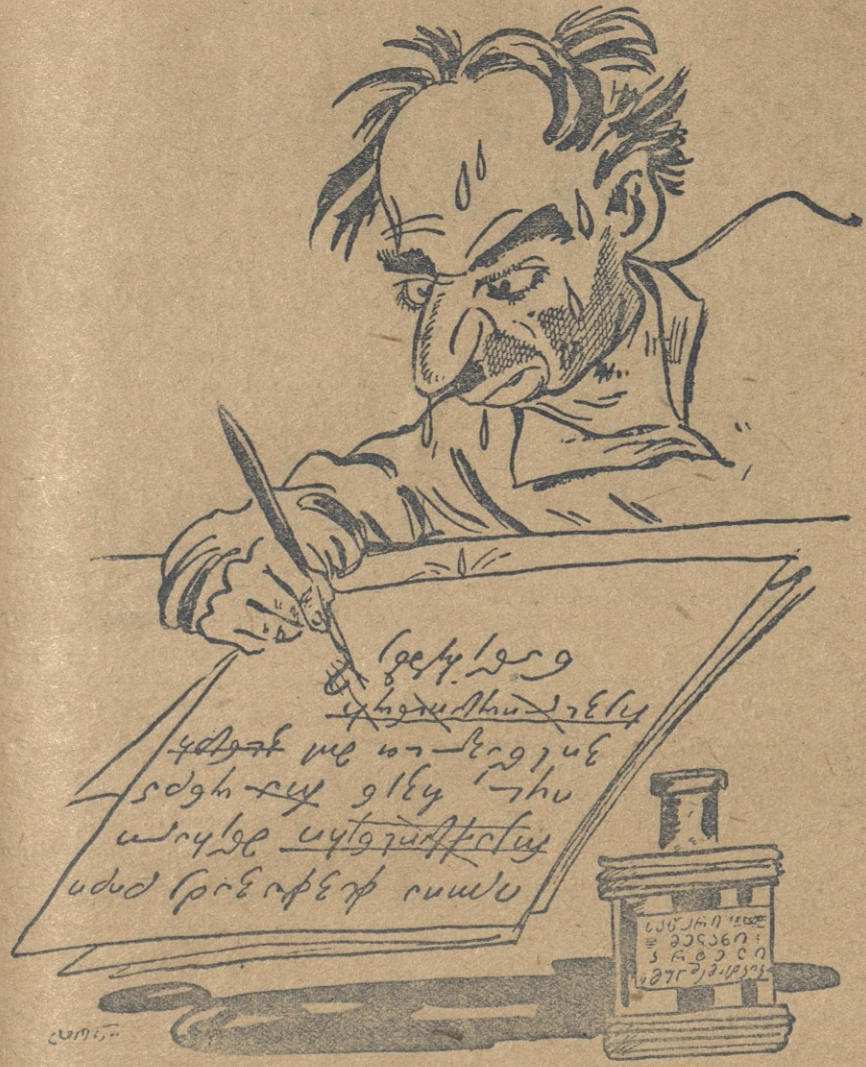
— კაია, მარა სიტყვა „იდეოლოგები“ აღარ უხდება. წავეშლი ამა საც.

წაშალა „იდეოლოგები“ და მის მაგიერ ჩაუმატა „ბუმბერაზი“ წარმომადგენლები.

— ე, ბიჭო, სერაფიონ, მშვენივრად გამოდის ახლა, მიყევი და ამ ხასიათზე გააკეთე ბოლომდე.

და ჭუჭუკაძე დღესაც უზის თავის „გენიალურ ნაშრომს“ და ნაგრძნობს ჩვენი კლასიკოსების „აღმოჩენას“.

კვირიკა

ბოზიციის „შეაჩინება“ კლასიკოსების შეფასების საკითხში „შემარცხენე“ კრიტიკოსის მიერ.

ახლა უყარე კაკალი სერაფიონს. შენს კარიერას. რა ექნა ახლა დამარხულ ხანს საფლავშიც კი ვერ მოერიო ესაა მწერლობა. დიდ ხანს იხიემა ჭოკაძემ, მერე შუბლის სრესა დაიწყო, ბო-

მ ე რ ი კ რ ი მ ე უ , ს ა რ ჯ უ რ ა ვ ...

შენი ჭირბიე ხალატორავ მაცოცხლებელი გულისა, ფულებით ჯიბის გამტენო მოფერის „დაზარულისა“.

ხალტურის მომგონებელი შენ გოგრას ვენაცოლები, შენ გამიხარე გული და შენ ამიხილიე თვალები.

ხალტორავ. ჩემო ხალტურავ შე შენით გაჩიხარია, „უშენოთ ჩემი ცოცხლე ვაჰმე რა დიდი ზარია“.

ზოფარავის სიმღერა

ზაფხულში ახვეტავ „ულმერთოდ“

„საქმეს“ ვაკეიუბ ბნელსაო, ზამთარშიც არა ვმარხულობ, არც მაშინ ვაქლებ ხეოსაო.

რესტორანებში და ბაღებში რომ ვიცი ლხინი, გალობა,

ლოთი—ფოთურად რომ ვცხოვრობ

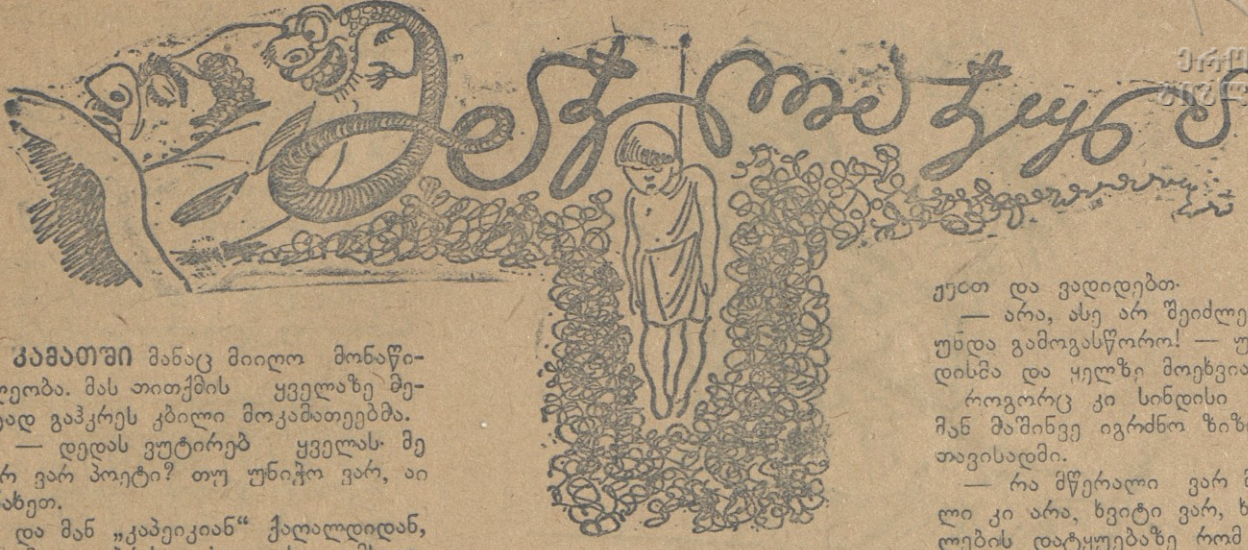
განლავე ხალტურის წყალობა.

ხალტურით ექაფავ ფულობსა, კახურო გული დანამე,

არ დაგებსნებდ ხალტურავ თუნდ გულში დამიე დანამე.

შენ ვენაცოლე ხალტურავ გამხარებელი გულისა

ფულებით ჯიბის გამტენო მოფერის „დაზარულისა“.

კამათში მანაც მიიღო მონაწილეობა. მას თითქმის ყველაზე მეტად გაჰკრეს კბილი მოკამათებმა.

— დედას ვუტირებ ყველას. მე არ ვარ პოეტი? თუ უნდა ვარ, აი ნახეთ.

და მან „კაპეიკიან“ ქალაქიდან, რომელიც ბრძოლია ველს დამსგავსებოდა ლექსის შეთხზვის ოპერაციების დროს, ბოლოს შემდეგ ოთხი სტრიქონი ამოსწერა:

პოეტისათვის არა მგონია საჭირო იყოს ლექსების წერა. ვისაც ასე სწამს, ალბათ ჰქონია თვალები მრუდი და აღმაცურა.

ახლა არა ვარ წერის ხასიათზე. — ჯაფიქრა მან. — დაწვები და წიგნს წავეიკითხავ. მე არ ვიცნობ მწერლობას? — და ხელში მოხვდა შჩედრინი. — ეს კარგია. უკვე ავანსი მაქვს მკლბული შჩედრინის თარგმანში, რომელიც ჯერ არ დამიწყია და არც არაფერი წამიკითხავს ამ მწერლის. „სალტიკოვ - შჩედრინი“ — წაიკითხა ყდაზე. — ალბათ ორი კაცი წერდა ერთად, როგორც ერცმან-მატრინი.

იგი ისე გაიტაცა კითხვამ (კითხულობდა მოთხრობას „სინდისი დიკარგა“), რომ ძილიც კი დაავიწყდა და მხოლოდ ბოლოს ჩაეძინა. ჩაეძინა, მაგრამ...

კვლიდან გამოძვრა სინდისი და დაუწყო ლაპარაკი:

— ზომ გაგიგონია: სინდისიც კარს ნაქონელით! აი, იგი ვარ მე. შენთან არასოდეს ვყოფილვარ. რას მერჩი, რომ მდევნი და ახლოს არ მიკარებ?

— წადი, მომშორდი, დაიკარგე აქედან შე მაჯლაჯუნა შენა. უშენოდაც არსებობდა ვცხოვრობ! — შეუტია მან სინდისს.

— ფხვასაც არ მოვიცვლი მანამდე. სანამ ყველაფერს არ გამოგვი-

თხავ.

— გამოკითხვაში ჰონორარს მომცენ?

— აი, სწორედ მაგ ჰონორარის ამბების გასაგებად მოვსულვარ. შინ მწერალი ხარ?

— მთელი მსოფლიო მიცნობს, როგორც მწერალს და შენ კი მეკითხები — მწერალი ხარო?!

— რამდენი წიგნია შენი გამოსული?

— წიგნი?... წიგნი! ჰო, ერთი ახლა გამოდის და მეორეც მალე გამოვა, მაგრამ ცოტა ტექნიკური დაბრკოლება გადაელობა წინ.

— მაინც რა?

— ჯერ არ მომიფიქრებია რა დე წერო. მაგრამ ეს უმნიშვნელოა მთავარია ხელშეკრულებები, რომლებიც გამომცემლობებსა და სხვა დაწესებულებებთან დამიდგია ნაწარმოების დაწერის შესახებ. მაშ თუ მწერალი არა ვარ, რატომ მაქვს ამდენი ხელშეკრულებები დადებული? რატომ მაქვს ამდენი ჰონორარი მიღებული?

ჩ-შე!ჩქქქ ქქქკლთბრ უფოუფონნა. — იმიტომ, რომ ჩემი შენ არაფერი გცხია.

— შენი ცხება რად მინდა. „თუ თავი ჩემი თან მახლავს ლარიბად არ ვინანე“. უცხო ქალაქებშიაც დავდივარ (მარტო მე კი არა, ამხანაგებიც მახლავს). შემოვივლით გამომცემლობებსა და რედაქციებს და მოდის უამრავი ფული. ქალაქიდან ქალაქში, რედაქციიდან რედაქციაში... მატარებელი. ავტო, ქეიფი. სადა მცალია წერისთვის.

— მაშ რისი მწერალი ხარ?

— მთლად არც ისეა საჭმე. რამე რეუმებს ქე ვწერ. ერთმანეთს ვა-

უთო და ვაღიღებთ. — არა, ასე არ შეიძლება. მე შენ უნდა გამოგასწორო! — უთხრა სინდისმა და ყელზე მოეხვია.

როგორც კი სინდისი გაეკარა მან მაშინვე იგრძნო ზიზლი თავისი თავისადმი.

— რა მწერალი ვარ მე? მწერალი კი არა, ხვიტი ვარ, ხვიტი. ფულების დატყუებაზე რომ ვფიქრობ, იმდენი რომ მეფიქრა წერაზე, ამდენხანს შეიძლება მართლა მწერალი გავმხდარიყავი. ახლაკი... არა, ავანსიგბს. ახალს არ მივიღებ. შევასრულებ ხელშეკრულებებს, მაგრამ ამდენი რომ არ შემოძლია? მე პატარა პაწია მწერალი ვარ, თემებო კი ბუმბერაზული ავიღე. სირცხვილი მე, სირცხვილი?... არა, არ ღირს ჩემი საცოცხლე. მაპატიეთ ყველამ. მე თავა ვიხრჩობ თოკით! — და მან ჰერზე თოკი გამოაბა. თავა გამოაბა თავი გაუყარა, სკამი გამოიშალა ფეხებქვეშ და...

— რას შეგები?! — იყვირა ყელზე მოხვეულმა სინდისმა: — ნუ მახრჩობ და მოგშორდები, არ გავიკარები!

მას გულგახეთქილი გამოეღვიძა. დილა იყო თურმე ცოლი ეხვეოდს კისურზე და აღვიძებდა.

— შენ ხარ? — განცვიფრებით ჰკითხა ცოლს.

— აბა ვინ იქნება!

— მე სინდისი მეგონე.

— არა, გენაცვალე. აკი გუშინ გამაყრთხილე — დილით ადრე გამაღვიძე, სახკინმრეწვში ჰონორარო მაქვს მიწალები ჯერ მოუფიქრებელი სტენარისთვისო!

იგი საჩქაროდ წამოდგა. სასთუმალთან სკამზე შჩედრინი დაინახა და წყრომით გადახვდა:

— სულ შენი ბრალია. შენმა ნაწერმა ჰომიგზაგნა მაჯლაჯუნა. მაგრამ საწავიეროს ვადაგიხდი. შენში იღებელი ფული — გამომცემლობამ უიხლეს დაწეროს. ჩემგან არ ეღირსება შენი თარგმნის მიღებას!

ღსელი

წელში ორად მოხრილი, შეშინებული სახით, ავიტუხე წაღვერის და სასვენებელი სახლის ექიმ ღუმბაძის წინ. არ იქნება რომ კაცს შიში არ გქონდეს. სრულიად ჯანსაღი რომ იყო, მაინც რაიმე ახალი ავადმყოფობის აღმოჩენას უნდა მოელოდე — ასე რატომ შეწოხებულობარ, გული ხომ არ გტყვივა?

— არა, სრულიად ჯანსაღი ვარ, მაგრამ მაინც შეშინია.

— ტყუილად არ შეშინებოდი, რაღაც სერიოზული გტყვივა, ნუ დამიმაღავ, შინაფის უკეთესია.

— არაფერი ბატონო ექიმო, მხოლოდ ის, რომ... ფომ ამ სამი თვის წინად სურდო მჭირდა... —

— აა, აგრე, ყოჩაღ! შენ რომ არ გეთქვა, მე მაინც მივხვდებოდი... ახლა რა გტყვივა?

— არაფერი.

— არაფერი? აბა მაშ ისუნთქე, მე შენ დაემატე, რომ სურდოს გარდა კიდევ რაღაცა გტყვივა — თამამად წააოქმანა ღუმბაძემ და ბექის ძვალზე მილაკი დამადო

— ზურგის მაგისტრალიდან რაღაც სერიოზული ხრიალი მოისმის... ისუნთქე! მაგრად ისუნთქე!.. — განაგრძნო მან. შემიღებ მხრიდან მილაკი ამაცალა, ორჯერ მაგრად გამიტტყაპუნა მუცელზე და შემეკითხა:

— არ გახველებს?

— არა!

— რატომ ხარ მატყუარა, მე ვიცი რომ გახვილებს. ნუ მიმაღავ არც ისეთი საშიში საქმეა!

— გულცივებით, ექიმო, არ მახველებს.

— სიმულაციებიდან ხელი აიღე. მითხარი რომ გახველებს თორემ იმულებული ვაგხდენი, რომ უკან დავაბრუნო — ტფილისში.

— ჰო, ახლა გამახსენდა, პაპიროსა ვწევ და ალბად იმიტომ თუ მახველებს. ხომ მოვრიგები ექიმო?

— მოვარჩენ, სრულიად ჯანაღს გავცატუმრებ აქედან, ოღონდ ის იცოდე, რომ ექიმს არაფერი არ უნდა დაუმალო, — დამარიგა ღუმბაძემ და ჩემს საექიმო ფურცელში ბრონხიტით დაავადება აღნიშნა.

გახარებული, რომ ჩემს ორგანიზმში სხვა უფრო სერიოზული დაავადება არ აღმოაჩინა, სწრაფად შევე-

ბტი სასწორზე და 55 კილოგრამი 53 კილო გამოვედი..

— ღმერთო მომკალი, დედას გეფიცები ნებრიატნო, ასეთი იშვიათი ეკზემულიარი ჯერ არ შემხვედრია ჩემს პრაქტიკაში! — მოისმა ისევე ღუმბაძის ხმა. — ალარე ერთი ფილტი ალარა გაქვთ, მიკვირს აქამდე როგორ ამოაღწიეთ! რათი სუნთქავთ? — შეეკითხა ექიმი ახალ „ავადმყოფს“.

— ცხვირით, ბატონო ექიმო.

— ნუ იტყუილებ, მარტო ცხვირით როგორ ისუნთქებ, როცა ალარე ერთი ფილტი არა გაქვს!

— არ ვიცი ბატონო ექიმო, ფილტვებისა და ცხვირის შესახებ რა მოგახსენო, მაგრამ თავს რომ საუცხოოდ გგრძნობ და მშვიდნიერადაც ვსუნთქავ ეს კი კარგად ვიცი.

— ასე გგონია? მაშ ახლა გაბრუნდი ტფილისში. თერამეტ საათსა და ოცდა ცხრა წუთის მეტ ვიღარ იცოცხლებ. იჩქარე, შენ თავს წაოქმირიდან სათრეველად ნუ გაუხდი შენს ცოლშვილს.

მოულოდნელმა უბედურებამ და ექიმის დამაჯერებელმა დიაგნოზმა ლამის გადარია „განწირული“ მოქალაქე. ქალღმთა მოითხოვა, ყოველშემთხვევისათვის ანდერძი დაწერა

და სანატორიუმისაკენ გაემშურა თავის ერთადერთ ნაცნობთან გამოსათხოვებლად.

ექიმის კაბინეტში კი ექიმსა და მის თანაშემწეს შორის დავა გაიმართა იმის შესახებ, თუ რომელია მოქალაქეს რა მოუხდებოდა — ბანკები თუ კომპრესი. ექიმი თავისას არ იშლიდა და კომპრესიას გაცემებას თხოულობდა. თანაშემწე პროტესტს აცხადებდა, ბანკების მოკლედ ბას თხოულობდა და კოლეგას კომისიის გამომწვევით ემოქრებოდა.

მაგრამ.. მაგარიც ის არის, რომ „უფილტვო“ მოქალაქემ პროტესტის წერილი მოიტანა სანატორიუმის ექიმისაკენ. იწერებოდენ, რომ „მომაკვდავ“ მოქალაქეს ორივე ფილტი ჯანსაღი ქონდა და ცოტახანს წაღვერის სუფთა ჰაერზე რომ დარჩენილიყო, შესაძლებელია მესამე ფილტიც გამოზმოდა..

ასე დამთავრდა ექიმ ღუმბაძის ძალადმაცხონე დიაგნოზის ამბავი, მხოლოდ საკითხი მკორე ამბავშია:

ექიმი ღუმბაძე, თუ თანამდებობი სათვის შეუფერებელია, რას აკეთებს ჯან. განყოფილება, ნუ თუ მას მაინც არ შეუძლია სწორი დიაგნოზის დასმა?

გი.ა.

მზარე ფიქრები

ნახ. ლურიესი.

„ზოგიერთ მოაგარაკებს მთელი კვირა უხდებათ „სოიუტრანსში“ ბილეთების რიგში დგომა“.

— აქედან წახვლა შეიძლება მოვახერხო, მაგრამ იქიდან დაბრუნების იმედი არა მაქვს!

„საწონ - საზომებს, ანუ მეტრსა, ვირსა, თუ ტარას, ბევრს ჩვენს სავაჭრო ქსელში სიკოვლედ შეეპარა. წერტილის გამბედე ვეყავს ბევრი, ბევრი ნოქარი დახლის, ვინც ცულსობას იჩენს და იმდენ თავვეს ახლის, რომ ამსაფურცებს კილოს, თავს აკენიებს მეტრს და ფარავს და ამით შრომდელთ დოვლათს მთელ სახელმწიფოს პარავს. ხოლო მოყოლოთ ასეთ ქურდებს და მატყუარებს, გავეცოცხოთ, მოვაცილოთ სავაჭრო წერტილის კარებს. ასეთი ღირებულება მოგვცა ნიანგმა საე. კ. პ. (ბ) ცეკას 26 ივლისის დღეობის დაბეჭდვების შემდეგ და ძირეული კანტროლის უჩინარ ბრიალებში მიგვევალნა. მე ჩაიცივი რკინის ქალაქებში, რკინის ჩანგლი დავიჭირე და გაუღვი ვახს. - სად წავიდეთ? აკეთებ ჩემს თავს - როგორ თუ სად ვანა არ იცი, რომ ყოველ დღით მოშხარებულ პურთან იწყებს? იდიო და შენც ტფილისის ურის წერტილები შეამოწყე მიპასუხე თავმა.

გვთხოვნილი კარგი შუამდგომელი

„ინმაგე“-ს მე-11 წერტილში აღმოჩინეს განხრებილი კილოგრამიანი ჩირი, რომლისა ც 240 გრამი აკლდა.

პირველად ვინახულო, „ინმაგის“ მაღაზია, აბო შეიძლია ნოქარად სხვანი შიგ არა ხიან, აუცილებელი დამი უყროსი ვარა მოსაბრუნებელი.

გავსინჯე, ეპოვე კიდეც მის კილოგრამში, ხრამი, სულ „ცოტა რადაც“ კილა: ორას ორმოცი გრამი, რაც მას შედეგად მოჰყვა როდის სათაკილო. მას კეფა გაუტეხა, მისგან განხრებილი კილომ.

- ეს რად გიკვირს ამხანაგო თარსო, ვარესი ამებები ხდება პურის წერტილებში. ამა ინახულე მიგაღიოთ წერტილი №21.

კლივიტი კურდღს ნოქარი ხელფას განათმობარი

აქ სასწორი სასწორის გავდ, პური-პურს და ვირი ვირსა, მაგრამ წონა ნაკლებია რაც კანონით ფასი ღირსა და როდესაც შევიხედ და სასწორის ჩიქმ, მოვა სევდა მასში ჭილი შიმიგრალიყო სასწორის ჯამს დალა სწედა, ნოქარს ვკითხე: ეს რა არა? ხან დამცინა გარკვეულიად და მიხედე, რომ აქ ჩურობობს ნიგნტარიც დაჩვეულა.

გომა-ნონის მარკები

-რაით მაიბ ჩანვალზე? - შემეკითხა ნოქარი ჩივიანი, როცა ის ყურით გამოვითრე გარეთ და ჩანვალი მოუღერე. განა მე მარკობზე ნაკლები ვარ? - ვინ არის მარკობივი? - ვინ არის და ვორისის ქუჩაზე რომ ტ. ს. ო. კის პურის წერტილის გამვე გახლავთ. - მერე რა? - მერე ის, რომ იმან ვირი გახეჩია და თითო კილოზე ას გრამს იპარავს, ჩემი ქლიბი განა ას ვრა მზე შეტია? - შენ შენი დანაშაულისთვის აგებ პასუსს. - მაშ მიტინინსე რაღას იტყვი? - გიუტობდა ის. - ვინ არის მარკინიანი? - ვინ არის და აბრემუშის ფაბრიკის დასაჯილო მაღაზიის გამეგი. - ის რაღას შეგება? - ყოველ მუცელვს აკლებს 50-დან 100 გრამამდე, მთელი წელიწადი ასე ატყუებს მუშებს და ხმა არავის ამოჟღერა, ჩემი ქლიბი გავიკვირდა.

მაინც აეავე ჩანვალზე ჩივიანი და სასწორიდან ქლიბიც გამოვიღე. - ეს კარგია, მაგრამ ვინ იცის, ხვალ უარესი ნოქარი დავგიყენონ, ამხ, თარსო შემომჩივლეს მომხმარებლემ. ხომ იცი, პურის სეკციას ყურებში და თვალბინებში გირბენ და ქლიბები აქვს შეტენილი, და ვერა ხელას რა ხდება მის წერტილებში. ამ სამართლიანი გაფრთხილების შემდეგ ჩვენ გადავწყვიტეთ წავიდეთ და გამოუღოთ ქლიბები და ვირების სიჭიკის ყურებიდან.

მაინც აეავე ჩანვალზე ჩივიანი და სასწორიდან ქლიბიც გამოვიღე. - ეს კარგია, მაგრამ ვინ იცის, ხვალ უარესი ნოქარი დავგიყენონ, ამხ, თარსო შემომჩივლეს მომხმარებლემ. ხომ იცი, პურის სეკციას ყურებში და თვალბინებში გირბენ და ქლიბები აქვს შეტენილი, და ვერა ხელას რა ხდება მის წერტილებში. ამ სამართლიანი გაფრთხილების შემდეგ ჩვენ გადავწყვიტეთ წავიდეთ და გამოუღოთ ქლიბები და ვირების სიჭიკის ყურებიდან.

განსჯიანის უძლავ მუცელს „სანდო“ უძლავს

დელი ჩივიანები „მეიბე“ მექსედე მაღაზიაში გამეღე ჩარჩი ყავს ხივანი, სასწორის ქვეშით რომ შეუღო სიმბიდე ასგრამიანი დაყვივლას თვალწინ ატყუებს წონაში მანუქიანი. ის ამას მარტო არ შერება, თავისი ურლო ყავს „ქანვალი“

აქ მიტომ დავატრიალე, ნიანგის ბასრი ჩანვალი - ვა, მამაცხოვნიელო, ჭუჭუტში პრაისიპირი დღეს ვიწიოთ და გიკვირათ რომ ჩემი სასწორის ქვეშ პატარა ვსამაგატე-ტიკიეკტი შამიღვია,

ერთი ენაჩუქნათ დაათვალეირეთ „ტყუპევი“ ტყუპები და ნახეთ რა უჩინაჰკა სასწორი საზომები აქვთ და. ასეთი საყვედური განაცხადა მანუქიანმა.

-ქლიბა იცის ქურდის საიდუმლო, მერე გავიფიქრე. წავიყვიანე პრიცადა და შევემოწიეო ტ. ს. ო. კის მარტო ერთი ხახვი, სადაც აღმოვაჩინეთ 98 არასწორი სასწორი და ვირი. ახლა მეტრიანებს არ იკითხავენ? მაგრამ საკითხავდ თვით ტსკი-ის გამგებობაში ვაცსწინდ და თავჯდომარე ქორქაშვილს განუტყუადეთ ჩვენი აღმწვითებულნი გავკვირებება მათ სისტემაში ასეთი ასისაგლის შესახებ.

-და, მარკობით გიპასუხე მა და თან მაშის ბუტერბროდი ჩაკებიჩა. რა ვეცი, მე ყოველთვის მეტსაც მიწონიან ხოლმე და როგორ დავიჯერო, რომ სხვებს არყუობენ. - ახლა მაინც რა ზომებს მიიღებთ? - ეგნახეთ და თუ მართლა იპარვენ ოქმს შევადგინო. რახან ასეთ უებარ ზომაზე ნიგი-ითთა ქორქაშვილმა, ჩვენ ტ. ს. ო. კ-ში მეტრიანა აკვირ მოსობილოდ ხარა მარტო და გავაგოცილო 26-ის

კარგი ნახარხის ნახარხის მარკები - სასწორი გვეხვება

„ოცდა ექვსის“ ქარხანა თვით ამხანაგებს სასწორებს, და თვის ხუსტი გირბენ ქვეყნის წონას ასწორებს. აქ კი ნახეთ რა ხდება (ჩვენ მათ ღუქანს ვეხებით) მუშებს პროდუქტს უწონენ ავულის ნატეხებით. და გადაღის გამები იცი-ასი, ორასი

აწ სხვაზე რაღა იტყვის ამ აქაფვის ზომაში, როს მეასწორე ქარხანას ატყუებენ წონაში.

ტყუპი თარსის ნახატები დონის. ორმოცი გრამი თითო თალია

არესალიკის გოშთალია ასე ლილინებდა ვაჭმანი №13 მაშ მურტუს ტრამვის ვაგონში. - რა მოუთალია ამხანაო? - აფერი, ჩვენ უბედურებას ვმლო-თი. - როგორ თუ უბედურებას? - ისეთი ჩვენი ასხადლოს შესახებ. - მაინც? - ჩვენს „ასხადლოში“ რომ პურის მწონავი კერესელიძე იმხე. - ესე იგი? - ესე იგი, იგი, რომე, სასწორი იმფერათ გაავტა, რომე, რომიომ მხარეიც წონის იგი მხარე დაბრილი და... - მერე? - მერე ის, რომ რა წონის თითო თალიაზე 40 გრამ პურს აკლებს მუშას.

-ქი, მარა, მის გვერდით ხომ მოლარე მიმინაშვილი ზის, ნუთუ ამას ვერ ამჩნევს? - ვმ იმიხა ვჩივი ეხილორებას თქო. ამჩნევს და ქეც ეჯობრება. - როგორ თუ ეჯობრება? - იმფერი, რომე მიმინაშვილი კი-დევ ჩეკებით ქურდობს. - მაინც? - ისეთი რომე თითო ჩეკს 20 კაპის „არიცხავს“ და ჯიბაში იდიბა!

არ მესმი. მაღალია ნახე თ გავს მათიომ, მათიომ, რომე რახან და მართლაც, დავაწუწუნდი, რომ კერესელიძე და მიმინაშვილი შეთა-ნხმებულად არყუებინ მუშებს ერთი წონაში, მეორე ფასებში. და მეც თითო თალია წამოვიგვ ნვალზე. განა მარტო ესენია მენებლები ზომა-წონის? ვერ ტფილისის ქსელოში დაგვჩინა მარტო ასი „იმოლანი“ მაგრამ აბა გადახედეთ რაიონის სავაჭროებს თუ რამდენი იმათგან თქვენს ფხიზოთ თვალი, საქირობს რამდენ ვირთხას, რამიენ ყოვილს ჩარჩს და ბაცაც ნახავთ იქა, ვისაც თვისი დაღწერავს ზომა-წონის პოლიტიკა. ვინც ატყუებს მწრომე ნოსს და ამით ქურდავს სახი-ალოს, ბეტრეა ის თუ იგანი ყვილა უნდა მოინახოს ვართან, მათე და ისე და მაგარი რაინის ცოცნიფ ვაიბვეტოს ას ახე:

„სადაური სად მოკვდება, სად უთხრიან სამარესა“

ნ.ხ. კოჭიაშვილის

კოწო ა ტა-დახტა თავმჯდომარე გახდა

(მარანი, აბაშის რაიონი)

— ქალო, — ვარკობას თავი უნდა მივანებო, ხომ ხედავ სალარომ იკლო. დღეში 9 ნალოგი მომდის და ამას შემდეგ რაღას მოვიგებ?! — ეუბნებოდა კოწო თავის ცოლს.

— ჰო, მასე ქენი კოწო — ჩემო, მხოლოდ თუ უკეთეს ადგილზე არ წამოსკუპდი, თვალთ არ დამენახო იცოდე.

— ვენაცვალე კოლმეურნეობას, უკოლექტივოდ ერთ წუთსაც ვერ ვიცოცხლებ! — სთქვა ზეცისკენ ხელების მიპყრობით კოწო კოკავამ.

კოკავასავით კოლექტივის „ერთჯულმა“ ბიჭებმა მალე გაუღეს კოლექტივის კარები.

კოკავა რწყილსავით ახტა დახტა და კოლექტივის თავმჯდომარე გახდა.

— რაო? სიმინდი ძმა ბიჭებს გაუბოძაო? მერე რა მოხდა გასაკვირველი? ჩემ ზაქმეში ნურავინ შემოსრის თავის ღინჯს, თვარა იმისთანა დღეს დავაყრი პროვოკაციის გავრცელებისათვის, რომ პატრონმა ველარ იცნოს. რაღაც კორებს ავრცელებენ, თითქოს 250 მანეთი დაიკარგო. კოკავას ჯიბე სადაც არის იქ ფულს რა გაკარგავს! რა? შეიგნება ხარის სიკვდილს — მაგი არადერია. ჭამას უნდა გადავიჩვია და ამ „ხურობის“ დროს ქე გაუშვია ფეხები.

კოწო ალბათ ისევე ითავმჯდომარეობდა, რომ პოლიტგანყოფილებას მისი ღვაწლი არ „დაეფასებია“ და „დასასვენებლად“ არ გაეგზავნა. მაგრამ კოწოს პურმა და მარილმა გასჭრა და მშაბიჭებმა აქაც მშაბიჭურად უძმაბიჭეს.

— ჩემო შეუდარებელო, ისევე ვაპრობას მოვეკიდე ხელი ვიცი გავგებარდებო. — ეუბნებოდა ახლა კოწო თავის მეუღლეს.

— ა? რაო? არ დამენახო თვალთ, ისევე ნალოვები? ოო, არ შემიძლია...

— ქალო, მოიცე ვითხრა, განა კერძოთ ვივაკრებ, მასე რავე გამოეჩერჩეტლები. ექსპედიტორად მოვეწვევი, საქონელს ზედმეტ ფასებში გაუშვებ და პროცენტებს საკუთარ სალაროს მიუჩენ.

— მასე იტყოდი შე კაცო, ააზა გინხეთქე გული, ოღონდაც კი ნალოგი ნუ მოგივა და რაფრათაც გინდა ივაკრე...

და კოწო ვაპრობს უნალოგოთ.

ფრთხილად „ძია კოტე“, წონასა და ხომავში არ მოტყუვდე.

გიოზა კალმოსანიძე.

ფოსტის ყუთის ახალი მოღვაწი

„ბ ე ჯ ი თ ი“

ბელგრადში რამდენიმე მოქალაქე ორი წლით ჩასვეს გამსახლში ლუი ადამიკის რომანის „შინ დაბრუნებას“ წაკითხვისათვის. გაზეთებიდან.

- ამბობენ, ხამხრეთ სლავიაში ზოგიერთ მოქალაქეებს ერთი რომანის წაკითხვისათვის ორ წელიწადს აჯიენენ.
- მე კი ორი წელიწადი თითქმის უსაქმოდ ვწვიარ და არც ერთი რომანი არ წამიკითხავს.

„შ ე კ ი თ ხ ვ ა“

საქართველოს შემნახველ სალაროებს სამმართველოს თანამშრომელმა გრიშა სულაქველიძემ რამდენიმე ათასი მანათი გაფლანგა. შემსალაროების სამმართველოს უფროსი ილია შონია ასეთ ადგილს რისტებს დახმარებას და მღარველობას უწევს.

სამშემსალაროს მმართველო, უნე მიპასუხე ფონია. — გრიშას ზიარაი „კურუშალი სომ არასოდეს გპოვია“

„მ გ ი თ უ ნ ა ხ ა ვ ი“

ორჯონიკიძის რინსაგო

(თბილისი)
რემონტრესტში გვეყავს „ტექნიკი“ შაკაცისის არაუარტ მნახავი, თინს არ სდგავს, კაბინეტშიხის. ვით უცხო მშეთუნახავი ზოგს ენუქრება, ზოგთან კი თავს იკატუნებს მელოა, სხელოდ ქვია შალიკო გაკარად კი ხეთერელია

სერგანი

ჩემი ანდერკი

ჩემო უძვირფასესო შვილის შვილო, სულერთია მაკრინე გქვიან სახელათ, გივი, ვახუშტა, ნინა თუ ვარია, ოღონდ თუ ნამდვილად ჩემს შთამომავლად ითვლები და ხვდები უტრადის მსახიობებ-სა ვით საიდანმე ჩახალტურებული არ ხარ ჩემი გვარის სიაში, გთხოვ ნუ გააწიილდა კა... ბულ ბაბუაშენს და ნო... ამ ანდერკის შ... არ დაიზარო, აირბინე კავშირ-გაბმულობის შენობის მეოთხე

ართულზე და რადიო გადაცემის კომიტეტიდან მიიღე ჩემი კუთვნი... გიტოვებ რეზოლუციებით გავ... დებს, ბუდალტერის და რედაქტო... რების მიმღწერებს და მინდობი... ლობას, რომელიც დაცული იქნე... ბა „ნიანგის“ არქივში.
შენი განსვენებული ბაბუა:
გიორგი უფულთვნილი
ტფილისი №4 წ.

ნ.ხ. ღონის.

— აბა, ისეთი შარვალი შემიკერე, რომ ნოქარს შეეფერებოდეს.
— მესმის, ე. ი. დიდი ჯიბეები ქონდეს არა?

ქიდაობის სქანსები

ვსთქვი: „ცხელა და შევალ ბალ ში, — გავატარებ დროს...“ (აბა „არტოს“ რომ ვესტუმრო ფულებს ხომ არ თობს).
საზაფხულო დარბაზის წინ შევერიე ხალხს, თავის დახსნა ამ ადგილას უჭირდება ხარს.
ბის დღე, ღრიალებდა: ნუ მომკალით რა შეგცოდეთ მე? ხალხობა არბი... ჯერ სულ ზევით ამიტაცეს მერე და მცეს ძირს ჩემებრ ბევრი იწყველიდა თავის თავზე. ბედს — თუ გადავჩრჩი აქ არ მოვალ, — არ მივექარავ მეტს.

ჩილეტონთან

მოხეციო ლიმონათის ქარხანა (წკრ... წკრ... ალო... ლიმონათის ქარხანა არის? ვინ არის ტელე-ფონთან? მიშა ხარ? მიშა თუ ძმა ხარ სამას დაუძახე, სამას თქვენი პარტკომის მდივანი რომ არის, საჩქაროდ საქმე მაქვს! რაო? ბინი დან ასახლებენ და რაისაბჭოშია წასული? მერე ფიქრობს იქ რამეს გაკეთებას თუ? თავჯდომარე შე-პირებია საქმეს მოგიგვარებო? მა-მა გიცხონდება, რამდენი მაგისტა-ნა უკანონობა ხდება რომ ორჯო-სიკიდის რაისაბჭო ყურს არ იბერტყას. მაგ კი არა, რომ შეხვიდე რაისაბჭოს სახლთა ტრესტში ან სარემონტო განყოფილებაში ძა-ლილი პატრონს ვერ იცნობს. რაო? მემანქანე და საქმეთა მმართველი მანი რების კეთების მეტს არა-თიოს აკეთებენო? მეც ვიცი რომ არაფერს აკეთებენ რომ მიხვიდე და ასე შეკითხვა მისცე ერთ პა-სუნს არ გაღირსებენ. მიშა ხარ? რაო? უნდა დაიმალო?! გალახვის გეშინია? ვინ გავლახავს კაცო? ინჟინერიო? ვინ ინჟინერი კაცო? ხეთერელი?... რას ამბობს, ხომ არ გადაირიე?... ძლივს გააშვე-ლეს? მუშა მალიარს უპირებდა კიმას? მიშა ამბობენ სახლთა ტრესტშიდაც ბევრი საკბილო მა-სალაო ბარნოვის ქ... №26-ზე მოაჯირები გაინაწილეს და ყურს არავინ იბერტყავს. მოდი ეს ყვე-ლა შევაჯამოთ და „ნიანგს“ გადა ვსცეთ. ყველაფერი მიშა. მაგრამ ჩემთვის მაინც საინტერესოა მერე ეს მდგომარეობა იცის თუ არა ტფილისის საბჭოს პ-მე. მუშაკებ-მა? წკრ... წკრ... მიშა! მიშა! მიშა! შენ რა გაქვს ბიჭო დასამალავი! თუ დამალავხეა საქმე შენ კი არა ხეთერელი უნდა დაიმალოს...

„თეოკრი ღუქანი“

— აბა ბიჭებო, დღეს „ვიხანდ-ნოი“ დღეა და ერთი.. ყარაჩულუ ლად უნდა დაპროწილდეთ, ანვა რიში არ მოტყუვდეთ: 5 ლიტრა ღვინოს მაგივრად 6—7 ჩაუთვალეთ მუშტრებსა, ორი პორცია პური, 4 პორციად უანგარიშეთ. ცოცხალი თევზი 10 მანეთის მაგიერ, 15 მანეთი ჩაუგდეთ ჩოთქში, თანაც თუ რომ მთვრალეები არიან.. სავსე ბოთლებს, ცარიელებიც შეაბარეთ...

— თქვენ სასადილოს გამგე ხართ, მე მეტუფეტე და ქაუაც თქვენ უნდა გვასწავლოთ, მაგრამ... მუშტრის ძოტყუებისათვის რა სწავლება გვინდა?

— გენაცვალეთ სულში.. ჩემებუ

რად უნდა „მუშაობდეთ“: მეტუფეტეც, მიმტანიც და მზარეულიცა.. ხომ იცით, მართალია ეს სასადილო უნდა ემსახურებოდეს ამ დასალუპავ სამხედრო გზაზე „მოხეტიალე“ ექსკურსანტებს და... კოლმეურნეებს მარა ვინ მი აქვავა მათ იმდენი ფული, რომ ამ ჩემს ღუქანში შემოვიდნენ და უბრალო სადილში 8-10 მანეთი დამიყაჭონ და... ერთ ლიტრა წყალწყალა ღვინოში 12 მანეთი გადიხადონ.

ვენაცვალე ჯივარში ჩემს გიჟ-შოფრებს... აი იმათგან მაქვს ძმაო ხერი: წამოიყვანენ ხოლმე ვილაც „ქაფისტებს“ თავიანთი „ლამის პეპელებით“ და იცოცხლე მე

იმათ კაი „ოთუზ-ბეშ“-ს უსვამ.

— ბატონო ვალოდია, როგორ იყო, რომ ამ წინაღამეს, 3 საათზე შოფრებმა ქალები მოიყვანეს და ღამის გასათევ ოთახში რომ დაითვრენ, ქალებს სცემეს და დილაშდის ის ქალები „ზალოგათ“ და გვიტოვეს?

— ეჰ, მაგაზე უარესი ამბები ხდება ამ დასწველ ღუქანში... და თქვენ უფრო კარგად იცით ჩემო თანამშრომლებო, რომ ასეთი ამბები არ ხდებოდეს, ჩვენ მშვიდრები დავიხორცებით. კიდევ კაი, რომ მთელი ცენტრალური გლეხთა სასახლის მესვეურები თავზე ხელს მაფარებენ, თორემ...

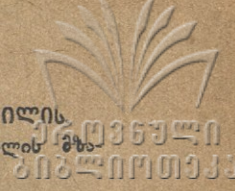
შ. ენისელი

ნ.ს. ოთაროშის.

— ტფ. ვაგონების შემკ. ქარხნის ფართე მოხმარების საამქრო უვარგის შენობაშია მოთავსებული. რის გამოც ნახევრად ვარედ უხდებთ მუშაობა.

— წვიმას აპირებს ბიჭებო, როგორ მოვიქცეთ?
— ბრალო თქვენი, თორემ მე ვედრები მაქვს საფარად.

ოკრატ.:—რა ხატუხვთა მიხვეულ-მიხვეული გზაა, რომ ვუყურებ ჩიმი პარტიული მოშაობა მახსენდება!

— რა ვუთხრა დედაჩემს, ნეტავ მეც ქალად დავებადე! შარვლის ძებნა აღარ დამეირღებოდა!

ნ.ს. მებრძოლის.

ზოგიერთ კოლპერატივში მხოლოდ ვიტრინაში აწყვია საქონელი.

ნ.ს. ჟორახი. კალრ მარქსის (ყოფ. ვორონცოვის) ხილს ქვეშ აყროლებული გუბე დგას და ყურადღებას არავინ აქცევს.

— ყველაფერი აქ ყოფილა რაც მე მსურს და მიწადა.. კარი სწრაფად შეაღო და ჩიტყვით შეფრინდა.

— „ვიტრინიდან არა ვყიდი“—მოხვდა მას მახუნი ცარიელ დახლს ხდარაჯობდა ნოქარი შევგმუნო.

— რატომ ავიხვევია ცხვირი?
— ვარანცოვის ხილზე გავლას ვაპირებ!

საქართველო

ტფილისის ეკლექტიკა რკ.გზ. სად გურში ხალხი ბუნებრივით ირეოდა. ავიტუხე რბილი ვავონის ბილეთების სალაროს წინ და დავიწყე ლოდინი.

ერთ-ერთ სალაროს ასეთი წარწერა აქვს: „ბილეთები ბინაზე მიტანით“. მივედი. გავქერდი რიგში. მოლარე მარო ბრიტანოვი წაქნობებში იყო წართული. ამის გამო ორი საათის განმავლობაში რიგს მხოლოდ 6 კაცი მოაქვდა.

მაროს „მისიანები“ კი შედიოდნენ სალაროში და უკან კმაყოფილებით გამოდიოდნენ.

— „ერთი მოსკოვი“, „ერთი ბაქო“, „ერთი ბათუმი“, — ისმოდა პროტექციის ხმა.

ბილეთები ელვის სისწრაფით ურიგდებოდა შინაურებს, ის იყო პირველის ნახევარზე მივალწიე სა

ლაროს, რომ მოლარემ მომხალა: — „პერერივ“ — და ფარდა ჩამოაფარა.

— რამდენი ხნია? — ვეკითხებო. პასუხი ვერ მივიღე.

ორი საათისა და 20 წუთის შემდეგ ბილეთები მივიღე.

— ხურდა?

— არა მაქვს. — სთქვა მოლარემ, სათვა ეგები გასწორა და 60 კაპიკი „ხათანდო ადგილს“ გაგზავნა.

სალარო დაგროვე და ჩემთვის ვლიინებდი:

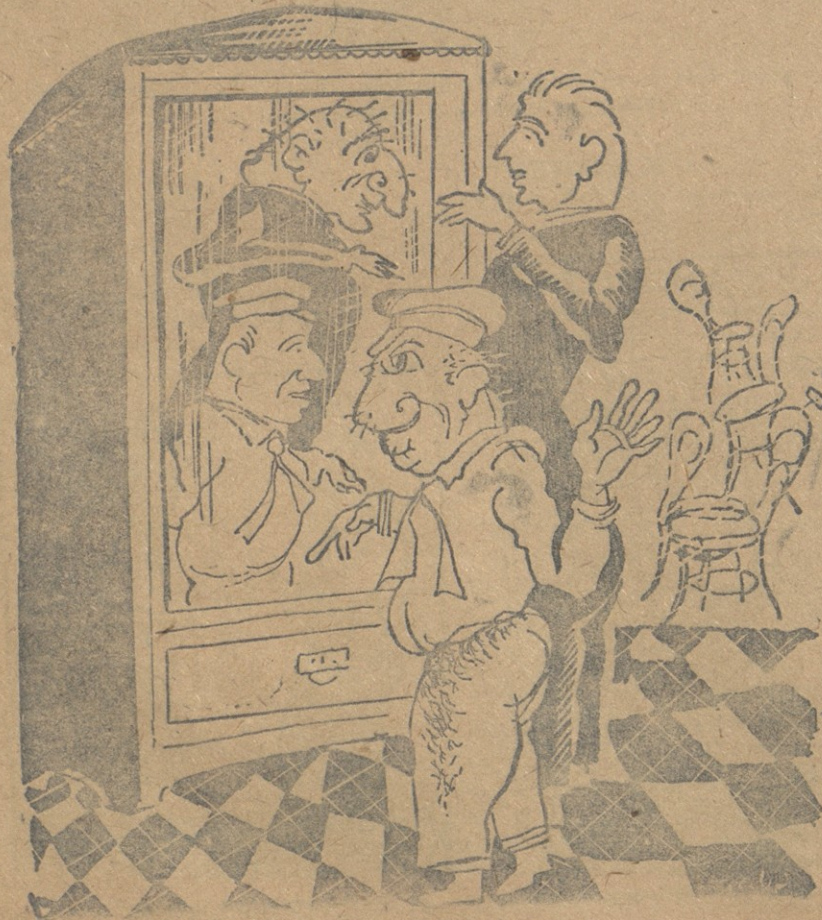
მამაჩემო, დედაჩემო
დღეს საფლავში მწოლარევ,
წაწყმენდილნო

ნეტა რად არ
გამიჩინეთ მოლარედ?

კუკუნი

ნ.ს. იხანავის

ხარისხი და მიიჩნა

— რა ხმაგელი ხარკვა, ახე დაღვეცილო ჩემი თავი ვერ არსად მინახავს.
— პირიქით, ასეთი ლამაზი მე ჩემი თავი არცერთ ხარკეში არ მინახავს!

ნეკნანი

გაციანით ჰუსენი, მარონული მეგრელიც არის გვამად... კულავს ასეთს ვერსად ნახავ, რომ იარო მთად და ბარად. მიწობი მთლად გაცემული ერთპიროვნულ გლენებზე აქვს, სხვისი შრომით, მოყვანილი მოსავალი სახლში მიაქვს. ვაჭრობაშიც დახელოვნდა... ოდესისკენ ზიდავს არაყს, ხორბალს, ვაშლოს და მანდარინას. და იქიდან სამრეწველო საქონელი მოაქვს, ყიდის... საქმეს ასე აქაზრავებს, საქმე ასე კარად მიდის, **ოადა.**

ვის უთხილა

ორი აჯა რაც დადვიდარ განკავშირის დერეფანში, და საგულრის მოლოდინში გამერია თეთრი თმაში. სტუდენტურის თავმჯდომარე მალბს წაალობს კენტს და წყვილებს

და საგულრის შარაშიც ბანოციანებს უნაწილებს. — აი, მოდის შარაშიც! დაიძახეს ყველამ ერთად და შალიკოს ავადმყოფთა პთალი გონდი შემოერთყა. მარამ მან კი გააწბილა ავადმყოფთა მთლია დასტა და შემდეგ კი გოგობში საგულრებით იგი ჩაჯდა და მათ შორის დაარცხა საგულრები ბორჯომ-ცემის ამის შემდეგ ნიანგს ვეკითხავ ვინ ყოფილა ღირსი ცემის?

უშიზარი.

ჩინსუბანი

სკოლის ეზო და შენობა დაემგავსა ნაპარტახალს, შეკეთება არვის ახარეს არც აკეთებს არცინ ახალს. სკოლის გამგეს სარდიონსა უყვარს ნარდი, კამათილი, ძმებიკები გაიჩინა აზარტობას მიჰყო ხელი...

კიმი.

დეკემბერი

უბედური შემთხვევა

ზესტაფონის კონდუქტორთა დასასვენებელ ბინის „კომუნდატს ფილიმონ მეჭურთას მეჩვიდმეტე კაცის გალახვის იროს, ტრალიკულად ელრძო მარცხენა ხელის ცერი. გამოიწვიეს სასწრაფო დახმარება... რომელმაც მეზობელი კომუნდატი მოსარჩენად გააჭროლა გამსახლისავენ.

ნ-ი-ა.

„ლოკოს მადეზარ“

ლანჩუთის გარეუბნის კოლმეურნეობის თავმჯდომარემ ნაკა იქემ გაიტაცა კოლმეურნეობის 3400მანეთი და როდესაც ქობულეთის კურზალიდან საზღვარგარეთ გაპარვას აპირებდა, ზღვის პირზე სრულიად ტიტველი დაბატიმრა პოლიტგანყოფილების თანამშრომელმა. ერმილე ნაკაიქემ თავის მართლებს მიზნით განაცხადა, რომ იგი ზღვაში „ლოქოს დაჭერას აპირებდა“.

დილა

მოულოდნელი შემთხვევა

სოფ. ფუთის საბჭოს თავმჯდომარეს ოტიაშილოს ნადრობას როს დაეკარგა „ყოველშემთხვევისათვის“ სახლიდან წაღებული კილოგრამ ნახევარი ხორცი.

გივი

ქიეშველსი

ლანჩუთის რაიკოოპკავშირის ეკონომისტს კაკო ქერქაძეს ფულის თვლის ფილის ოქტაოქემ გადაყვა 1796 მანეთი

მუჰამედი

ქათმის ქალა

მაღაროს კარის სასოფლო საბჭოს თავმჯდომარემ მუშალოიანმა დალუქა ადგილობრივი კოოპსასადილო იმის გამო, რომ სასადილოს გამგემ დროზე ვერ დაუმზა და შობრაქული ქათამი.

ხეველი

შაპროკვლანში.

- რვაასი მეტრის სიმაღლეზე მიფერი ნავთი აი ჩვენი უბანი... ჩვენი ქუჩა... ჩვენი სახლი რომ ვაღვებტ რა იქნება?
- სამი მანეთით დავაჯარიმებენ!

კოოპერატივში

- მე თუთუნი გახვეთ, ეს რაღა არის?
- ეს „ნეგრუცკა“ შიბაქი.
- ღმერთიც გიშველით, ჩიბუხათ გამომაღვება!

შეჯი

ბ. ცხვირპრტყელაქმს (წადვერი)

პოგოყავს ერთი ატეპი თქვენი სიდან

ჩვენი აფთიაქის საქმე ნელი-ნელა უკან მიდის. გამგე წამლის მაგიერად წყლის დახალევ მიღებს ყიდის. ეს ალბად მიჯომ ხდობა, რომ აფთიაქის გამგე ხუთშაურთან მიღებს მანეთად ყიდის და ხუთ შაურში ხუთმეტ შაურს ქაფავს.

„აკაკის ჩამომაველს“ (შუქრუთი. კიათ. რ.) იწერებით: თქვენ გგონიათ ჩემი ლექსი აკაკიზე მდარეა? ვინ რა იტყვას, რომ სიდან ზოგჯერ ცრემლზე მწარეა

აქეთია ტყბილი არის ბოლოკი კი მწარეა, შუქრუთს ცივი ქარი დაქრის, შუქრუთს ცივი ქარია შუქრუთში ქარის ქოლოა არა იმდენად საშიში მოვლენაა, რაც შეეხება თაში ქარს ქოლოსი, ი...

ალექოს (ბათომი) იწერებით: „ბათსაჯვების“ „მუშაობა“ „ქებულია „არ“ აქვს წუნი რესტორნიდან ქუჩაში გვცემს „ქორფა რამე“ ხორცის სუნი. შმ „მიღწევებისთვის“ ნიანგის ორდენით დასაჯილოებლად წარდგენილია ბათსაჯვების ხელმძღვანელობასთან ერთად სასადილო № 1 ახალ წარმატებებს მოკლე ხანში შევამოწნებთ.

ნახ. ღონის.

ნოენი

ქართული
გეგმაირთევა

იაპონია ძალადობის, პროვოკაციის და ჭორების გზით ცდილობს აღ. ჩინ. რკ. გზის უსასყიდლოო ხელში ჩაგდებას.

ამოღებულია ანაბსტან რა და ფალია
იაპონელსა შიასა წაღება გული